

את הסלע. ע״י הכעס טעה. כבר הזכרנו פעמים רבות את דברי הזוהר הקרוש (חלק ג.

זנב.) המדבר בחומרת האומר שיש בתורה סיפורים שלא נכתבו כי אם לשם סיפור

בעלמא. הזוהר הקדוש מקללם ר״ל על עצם הבנה זו. כי בזה הוא נותז דופי בתורה.

כאילו אומר שהתורה מעלה בתכליתה, ועשתה את עצמה קרעים קרעים כשבין

הוראות היא עושה רווח כדי לספר לנו סיפורים. וח״ו מלומר כז, אלא עלינו להבין

זה הדבר אנו רואים כאז בדברי רש״י. התורה מביאה שלושה מקרים שבהם נכשל

זשה בכעס. ועצם הדבר שהתורה מגלה לנו את מכשלותיו של 'אדוז הנביאים' כבר

מגלה לנו שלא דבר של מה בכך הוא, ומאיר רש״י את עינינו ומביא לנו את האמור

ב׳ספרי׳ (במדבר קנז) שכל השלושה באים ללמדינו את תוצאותיה של צווז ה׳כצס׳.

שאפילו צדיק נשגב כמשה רבינו. שזכה לקבל התורה מפי הגבורה בא לידי שכחת

ותורה ולידי טעות כתוצאה מז הכעס. ובסיבתה שגה פעם גם במעשה, והיא שגרמה לו

שלא להיכנס לארץ. על אף שאין ספק שהתכווין בכעסו רק לשם שמים. ואם במשה

ציא מהימנא אירע כר. על אחת כמה וכמה שמוטל על כל אדם מישראל להיות זהיר

זאוד מז הכעס. כי מתור כר יבוא ה״ו לידי שכחת התורה. וכפי שחז״ל הקדושים גילו

והערים אשר תתנו שש ערי מהלמ

רשו חז״ל מקרא זה (מכות טוּ): ״עד שלא נבחרו שלש שבארץ ישראל. לא היו

הולטות כאחת". ע"כ. וכתב המשר חכמה (לה. כח) ביאור נפלא בזה, וז"ל: "דרוצח

שגולה מקוה תמיד שמא ימות הכהן המשיח ויצא במיתתו. אבל הלא אמר השי״ת

שאלעזר יהיה בהלוקת הארץ. ונמצא דהרוצה מיואש לחזור עד התנהל הארץ. לכן בכי

זאי גוונא שלא יהיה לו תקוה לשוב תיכף. לא אמרה תורה לגלות". עכ"ל. דברים

נפלאים! מדהים מאוד! הרי הטעם שלא היו אלו שמעבר לירדז קולטות קודם שהיו אלו

שבארא ישראל קולטות. היינו משום שהשי״ת אינו מניח שום אדם במצב שאיז לו

תקוה. ואילו היו אלו שבחו״ל קולטות קודם חלוקת הארץ איז שום תקוה לרוצח שישוב

כהו. וכיוז דמיתת הכהו הגדול מחזירה את הרוצחים מערי המקלט. נמצא שאיז תקוה

תנן במתני' (מכות יא.): "אחר משוח בשמן המשחה ואחד המרובה בבגדים ואחד

רוצח לשוב ואיז השי״ת מניח יהורי במצב שאיז לו תקוה! והרי לעולם יש תקוה!

הבטיח השי"ת שאלעזר הכהו יהיה בדלוקת הארץ. וא"כ מובטח שלא ימות

תהיינה לכם ... (לה-יג) – בענין

אדנכוער לישודש שאו חדב אברום זנשל

קולטות, שנאמר: ״שש ערי מקלט תהיינה״, עד שיהיו ששתז

"יש תקוה"

שכל סיפור באים להורות לנו הליכות והלכות שעל האיש הישראלי להתרבק בהם.

ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת גם שנשים לב כמה רעה גרמה לנו תקלתו של משה כשבא לכלל כעס. כי העונש המר שקיבל כשאמר 'שמעו נא המורים' השפיע לדורות. שכו מבואר בספה"ק התורה אשר צוה ה' את משה ... (לא-כא) – חומרת הכעם (אוה״ח הק׳ במדבר כ. ח; דברים א לז) שאילו היה זוכה משה להיכנס לארז לרש״י: לפי שבא משה לכלל כעס בא לכלל טעות. שנתעלמו ממנו הלכות גיעולי ישראל לא היה בית המקדש חרב. ולא היינו גולים. על כן זכור נזכור ותשוח עלינו כרים. וכז אתה מוצא בשמיני למלואים. שנאמר (ויקרא י. טז) ויקצוף על אלעזר ועל: נפשנו, מכך שהכעס גרם החורבן הנורא, והביא עלינו את כל הצרות הקשות איתמר. בא לכלל כעס. בא לכלל טעות. וכז (במדבר כ. י – יא) בשמעו נא המורים ויד

הסובבים אותנו בגלותינו המר. ואם כעסו של צדיק זה שהיה כולו לשם שמים הביא צלינו אסונות קשות כמו אלו. צל אחת כו״כ שכצסם של בני אדם פשוטים שהם על פי רוב על עניני חומר וגשם בלבד יכולים להביא גזירות קשות ר״ל.

ואכן איתא בגמרא (פסחים סו:): 'א'ר מני בר פטיש כל שכועס, אפילו פוסקין עליו גדולה מז השמים מורידיז אותו'. ואולי משמש מאמר זה כמקור להא דאיתא בספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ז' (מהדורא קמא. נט) שהכעס מקלקל את הפרנסה, והא לך לשונו: ׳הכעס מזיק לעשירות. וכשהיצר מסית לאדם שיכעוס. ידע שבזאת

השעה ישפיעו לו מלמעלה איזה סר ממוז. והיצר רוצה לקלקל זאת ההשפעה'. וכבר גילה מרז האר״י הק׳ בהרבה מקומות. ובפרט ב׳שער רוח הקודש׳. בחומרת עווז הכעס. וביז הדברים מביא. שזה העווז מונע מהאדם מלהשיג אפילו השגה כל שהיא. עוד מביא האר״י הק׳ בכתביו. שפגם זה העווז הוא גדול הוא עד מאוד. ותיקונו קשה כמעט פי שנים מתיקוז החטא הידוע. כי על החטא הידוע צריכים לצום פ״ד תעניות, ועל עוון הכעס צריכים צלום קנ״א תעניות, כי זה העוון משנה את מהותו של האדם למאוד. כי בסיבתה הוא מחליף את נשמתו בנשמה מסטר״א ר״ל. ואכז ידוע הוא שהאר״י הק׳ הקפיד על זה העווז יותר מכל החטאים שבעולם. שעבר ממשיחותו, מחזירין את הרוצח. רבי יהודה אומר, אף משוח מלחמה מחזיר את הרוצח. לפיכך אימותיהן של כהנים מספקות להן מחיה וכסות, כדי שלא יתפללו על בניהם שימותו". עכ"ל, והק׳ הגמ׳: "טעמא דלא מצלו. הא מצלו מייתי. והכתיב: כצפור לנוד כדרור לעוף כז קללת חנם לא תבא"? ותי' הגמ': "אמר ההוא סבא, מפירקיה דרבא שמיע לי: שהיה להז לבקש רחמים על דורז ולא בקשו". מבואר בגמ׳. שיש כח ביד הרוצח להמית את הכהז הגדול על ידי תפילתו – וזו תקות הרוצה. דמהותה של תפילה היא תקוה. ושמצינו כמה פעמים בדברי חז״ל - דלשוז של ״קוה״ קאי על תפילה, הגמ׳ (ברכות לב. ב) אמרה עה״פ: ״קוה אל ה״ שקאי על תפילה. ולשון קוה [תקוה] הוא אחר מן הלשונות של בטחון].

וזהו לימוד לכל יהודי. שבכל מצב שהיא. לעולם יש תקוה. ואפילו אם גראה שבדרך הטבע איז שום תקוה. מ״מ אנו מאמינים באמונה שלימה. שהשי״ת הוא ״כל יכול". ויש לו היכולת בכל מצב לעזרנו. וכמשחז"ל. שאפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים, ואם יבטח בהשי״ת שיצלר מאתו צרה זהו הסיבה שיזכה לישוצת ה', וכמשחז"ל: (ב׳ר פ׳ צ״ח): "לישוצתר קויתי ה׳, אמר רבי יצחק הכל בקווי", ע"כ. וביאור המפרשים, שהכוונה כאז "הכל בקווי", שע"י הקווי. שהאדם מקוה להשי"ת. יכול לזכות להכל! שאיז שום דבר שנמנע מיכולתו

של השי״ת! הוא ית׳ ״כל יכול״. ואנו צריכיז להאמיז את זה באמונה שלימה!

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY Minhagim and Customs During the Three Weeks

cxpcnsc

70

שלש שרצרר

משם. שהרי

र्म्स्

During these three weeks of mourning the destruction of the *Bais HaMikdash*, it is important to impress upon ourselves (for vear-round awareness) the statement of the Gemara (תגעה כג) regarding our "eating tables." Rav Yochonon and Resh Lakish say: "When the Bais HaMikdash was standing the alter atoned for each man, and now that there is no Bais HaMikdash each person's table atones for his sins." Rashi explains that the atonement is accomplished by inviting needy guests to one's table. The Shelah Hakadosh (1) writes: Whoever feeds a Talmid Chacham at his table in the morning and afternoon is considered to have brought the daily Korbon HaTamid in the morning and afternoon. Some who don't have this opportunity to feed the needy at their table give a donation to *tzedakah* or a *pushka* that goes to institutions that feed the needy (2). Other *seforim* stress that saying words of *Torah* and keeping the relevant *halachos* adds to making the table like a *mizbeach*.

מאת הגאון מו״ר הרב ברוך הירשפלד שליט״א 🚝 ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

Additionally, one should remember the bitter exile by saving "Al Naharos Bavel" at weekday meals and "Shir Hama'alos" at Shabbos/Yom Tov meals (3). The third beracha of bentching is about rebuilding Yerushalavim and the Bais HaMikdash. The washing before a meal is likened to the *Kohanim* washing in the Bais HaMikdash before they worked on the Korbonos (4).

Salt. The poskim stress that there are two independent halachos regarding placing salt on one's table at a meal. 1) We should dip our bread into salt to make the first piece eaten especially tasty which adds honor to the beracha of Hamotze. 2) We should have salt on the table till the meal and *bentching* are over. Both of these halachos are connected to the concept that our "eating" table is likened to the mizbeach on which salted korbonos were brought (5). Salt on Table. Since the *poskim* (6) say there is an independent idea of having salt on the table apart from the dipping, it would seem to this writer that if one has a proper meal without bread, which is very common now, one should have salt on the table.

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – גיטין נט.

- אורשתם – בהו אורא the order of האוראשוו יישראל is איי ישראל איי ישראל is איי ישראל איי ישראל is איי ישראל is איי ישראל is גיישראל איי Gemara brings that we learn that a הדבר שבקדושה from the posuk of "הקדשתני". This teaches us that regarding any הדבר שבקדושה is accorded the honors first. The Gemara asks. if this is learned from a posuk in the Torah. what is meant that it was a תקנת חכמים because of otherwise, if the kohen gave it away, there might be arguments who should get it. The אר"ח ס' ר"אב'ן regarding אר"ח savs a ברכת המזון regarding אר"ח אי"ח savs a ברכת המזון is a איראל may not give אינא to a א דימה. The **באני: ב**explains that by giving the ע"ה precedence, the הימו is belitting the *Torah* in the eyes of people. Because although the אם הארץ אם is greater than even בהונה. The בהונה guotes the Gemara that this is נכלל in the posuk "משניאי אהבן מות". He is alluding to the Gemara [מגילה כח] that brings this posuk in אהבן מות". He is alluding to the Gemara [משניאי אהבן מות" as meaning: Hashem says. "All those that hate me i.e.; the Torah, love death." The Gemara's דרשה is, not those that hate me, but those that cause "others" to hate me, love death. This refers to a ה"ת that allows בבוד התורה to be passed over even for a הה. this belittles the *Torah* in other peoples' eves and causes them to hate it. The ה"ח brings In (כ קשר הציון סה') that if the ה"ח is leading, he need not say ברעות כהנים", since מעלת התורה is greater than מעלת הכהונה The אייש also says if the משני ב pives permission to the unlearned ברהמי then that is ok. The ברהמי explains that since all see that the מית is giving permission, this is not a באוד התורה for ברוד התורה a ת"ח may always give permission to even a non kohain to lead.

says if there are no הנים in the minvan, then "ינתפרדה החבילה". This means that once there is no הנים available to take the first Aliva, the above order is cancelled and we don't even call up a לי at all גאי חכי קליה. ניז Also, save אבי if there is a kohen but no לאי, then we don't call up a second kohen, but rather we call up the same kohen, again. Because if we were to call up a second kohen, people might think there is something wrong with the first one (פגם). Also, we can't call up a ישראל after the kohen, because then people might think that the first אינלה wasn't a kohen, or they could think this שראל is a אשראל since he is going after a kohen. So to avoid any confusion, we call up the same kohen twice

tirts. If אי"מ אי"ח ריג, ס' יט') או brings the רמ"א that says if there is no בהן brings the רמ"א brings the ליי that says if there is no חיוב סרא ייט א first. If nowever a ישראל was called up first, then we don't call up a ליי at all. רא משה savs, mavbe the reason why if there is no *kohen* present, we don't call up the most משניב person there, but we choose anyone from the *minvan*, is to avoid משניב. The משניב savs that if there is a in a shul to sell the first אבת בראשית for the highest bidder (even if he's not a kohen). this is כהנים and the כהנים and the כהנים and the מעהג not

הוא המה אומר איא (4) קדושת השלחו דף נה' (5) או"ח קסזיה (6) משנה ברורה קסזילג

שמואל בו רב זאב ז״ל

ארצייט כ"ט תמוז

הא נשמחו צרורה בצרור החיים

R' Yosef Shalom Elvashiv zt"l would say:

"אאת הארץ אשר תפל לכם בנחלה ארץ כנעו לגבלתיה - The borders of *Eretz Yisroel* are not only geographically significant for these borders can expand. Rather, these borders highlight the land promised to Avraham. Yitzchok and Yaakov, The closer one gets to these areas, the more they teach us about its holiness and this is clearly the case in regard to proximity to Jerusalem."

A Wise Man would say: "One thorn of experience is worth a whole wilderness of warning." Sponsored by the Safrin Family HE is always the שומר ישראל.....שומר ישראל..... לעלוי נשמח רב משה

Printed By: Ouality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

Let's of course Sian לכבודו tooll 855.400.5164 / Text 800.917.8309 / kvodshomayim.org

מעשה אבות .... סימו

ואנחנו נחלץ חשים לפני בני ישראל וכו' וישב מפנו בערי המבצר מפני ישבי הארץ ... (לב-יז) The history of the "Jewish Guard" began almost immediately with the arrival of the disciples of the Vilna Gaon zt" and the **Baal Shem Toy** *zt*"*l* to *Eretz Yisroel*, more than two hundred years ago. When it became apparent that the Turkish authorities were either unable or unwilling to deal with Arab marauders, these early settlers realized that an armed Jewish defense force was needed to prevent the fledgling Jewish settlement from becoming fair game to the roving bands of Arab Bedouins who plagued the region. The headquarters was located in the Old City and it was commanded by some of the most outstanding disciples of the Gaon. On one of the Guard's missions, R' Yosef Shick of Ladi was killed. On another occasion, R' Nosson Nota, the son of R' Menachem Mendel of Shklov, a disciple of the Gaon, was seriously wounded and blinded in one eve. Rabbinic leaders of the vishuv such as R' Yeshavah Bardaky, R' Eliyahu Yehoshua Magid, R' Zev Babis, and R' Hillel Sherlin, were all leaders of the Jewish Guard and risked their lives on many dangerous missions to protect the vishuv. Many members of the Sephardic community also joined the ranks of these valiant defenders and due to them, much death and destruction was withheld from those early Jewish communities.

One morning in 1820, **R' Hillel Rivlin** zt" (1758–1838), one of the prominent leaders of Jerusalem's Ashkenazic community and the head of its first *beis din* was about to leave his home to *daven shacharis* in the morning, when he was approached by a solitary, letter-bearing Bedouin. The letter revealed that a party of Jewish immigrants had been captured by an Arab gang and they were demanding ransom. R' Hillel convened an urgent meeting of the community leaders and the Guard. It was decided that two men, seemingly bearing the ransom money, would accompany the Arab emissary, while all the members of the Guard would secretly follow them to the bandits' camp.

They arrived at the camp which is near what today is the city of *Bnei Brak*. In a surprise assault, the Guard members destroyed the camp and freed the prisoners. The bandit chief as well as many of his band were killed and the remaining members barely escaped with their lives. When the victorious Guard returned to Jerusalem together with their rescued captives, they found the community still steeped in fasting and prayer for the success of the mission.

One way or another, the Guard managed to arm itself not only with clubs and knives but also with pistols and rifles. Two Guard leaders, R' Shmaryahu "Shmerel" Luria and his brother-in-law, R' Shmerel Zuckerman, devoted themselves to arming Guard members with pistols. For quite some time afterward, pistols in Jerusalem were known as "shmerelech."

When the neighborhoods of *Nachalat Shiva* and *Meah Shearim* were founded outside the city walls, the Guard assumed new and more dangerous duties. These new settlements were open to attack, especially at night when the Old City's gates were locked. Guard members stood watch over these neighborhoods day and night, alternating their shifts between guard duty and *Torah* study. These new duties were in addition to their normal responsibilities of escorting groups of travelers to Jerusalem and guarding the storehouses of food and building materials in the exposed neighbourhoods.

In the summer of 1873, the Old City of Jerusalem was terrorized by a powerful gang of Arab Bedouin bandits named Jehart-Al-Harabiah. Attacking Jewish homes became an almost nightly occurrence. People were terrified and in many instances, Jews were killed and tortured mercilessly. At an urgent meeting that was hurriedly convened at the home of Jerusalem's chief rabbi, **R' Meir Auerbach** zt", it was decided to attack the gang at its hide-out. The night before the planned attack was declared "watch night" and Jerusalem's citizens gathered in the shuls to recite Tehillim and daven for the success of the mission. On the night of the 18th of Sivan, groups gathered into shul to spend the entire night in tefillah.

At midnight members of the Guard launched a three-pronged attack on Jehart-Al-Harabiah stronghold, north of the city, and inflicted heavy casualties. Within a half-hour, the enemy camp was decimated with nearly 150 of them dead. For many years, "salvation night" was celebrated in Jerusalem on the 18th of Sivan. (From Sefer Halsh Al HaChoma)

כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך ברית נכתם עונך לפני ... (ירמי' ב'-כב)

Haftoros of Punishment" series. Yirmiyahu HaNavi rebukes the Jewish people for their devotion to the vanities of idolatry which surpassed even the standards of the pagan nations around them. Yirmiyahu declares: "Even if you (Yisroel) wash with lye and apply an abundance of soap, your iniquity is marked as a stain before Me"

How could Yirmiyahu, who repeatedly encouraged the Nation to mend their ways in order to evade a calamity, say the ability to repent for his sins and do Teshuvah?

The **Zohar** explains: If a person sins once, his sin makes an impression which may be eradicated, similar to a stain in

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY THISCH HOFFMAN תורת הצבי על This week's *Haftorah* is the second in the "Three garment that can be rubbed out. If he repeats his sin, the impression is strengthened, but it can still be removed. When a sin is repeated a third time, it becomes embedded so deeply into a person's soul, it becomes like a stain that has penetrated to the reverse side of the material and no amount of scrubbing would be able to remove it.

Similarly, *Bnei Yisroel's* idolatry had become so deeply embedded in their souls that Hashem's heavy decree of punishment was inevitable. Yirmiyahu was saving that of something like this? Besides, doesn't a person always have course, they must do *teshuva*, but at this point that alone will not suffice, since their very souls had become stained. Thus, in order to be purified, they must also bear a measure of suffering, either in this world or in the next

ותהיינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דדיהן לנשים ... (לו-יא)

לעילוי נשמת אבינו מורינו ורבינו הרב חיים 📥 יוסף בן ר' ישראל אברהם קויפמאן זצ"ל

Last week in Parshas Pinchas, the Torah listed Bnos Tzlafchad, the daughters of Tzelafchad, who came to Moshe and asked for their inheritance, albeit in a different order than it does in this *parsha*. **Rashi** notes this change, and explains the difference as follows: "כאו מנאו לפי גדולתו...בשנים ונשאו כסדר גדולתו ובכל המקרא מנאו לפי חכמתו. ומגיד ששקולות זו בזי".

This Rashi brings to mind another famous Rashi in Parshas Vaeira on the two phrases "הוא אהרן ומשה" and הוא משה ואהרן'. There too, the *Torah* purposely reversed the order to teach us that Moshe and Aharon were equal.

R' Yaakov Kamenetzky *zt"l* (I believe) explained that although we know "לא קם כמשה עוד", however, if a person rises to his full potential as Moshe did, in that regard they are considered equal. Here though, that סברא doesn't apply because in Vaeira the Torah reversed the names for no apparent reason. Here, though, Rashi himself says that some possessed greater wisdom and in regard to marriage they followed their respective chronological order. So how can we prove that they were equal? In fact, the source for Rashi is the Gemara in Bava Basra (120a) and the Rashbam there says that these two explanations do not agree. Some say that we must insert in Rashi here, דבר אחר מלמד ששקולות - meaning a secondary pshat.

Perhaps we can say the following *machshava*, חכמה is an attribute that doesn't necessarily raise one's qualitative stature. Old age too is an attribute. Life experience leaves a mark and is the greatest teacher in this regard. Maybe that's what Rashi meant. It's one *pshat*. חכמה on the one hand, זקנה on the other. When well-balanced, it made the *Bnos Tzlafchad* equal.

It's comforting to realize that while we are אאל אביך ויגדך, we can also be זקיניך ויאמרו לד.

We daven על הצדיקים ... ועל אריכת ימים ושנים טובים. May we be zoche to keep a kesher with both

משל למה הדבר דומה וידבר משה אל ראשי הממות לבני ישראל לאמר ... (ל-ב)

. N. .

- N-2

1.0

משל: A grandson of **R' Chaim Kanievsky** zt"l related the following incident. One day while tending to the needs of his illustrious grandfather, R' Chaim mentioned to him that when he was younger, he tried to memorize the entire Mesaches Kedushin. This way, if he ever found himself in a position where he didn't have a Gemara, he could still continue learning by heart. About half way through the *masechta* though, he realized it was taking too much time away from other things he was learning, so he stopped.

"Zaidy," the grandson asked, "doesn't it say in halacha that starting something constitutes a *neder*, a promise, thereby obligating you to finish?"

R' Chaim looked at his grandson with a warm smile. "Correct." he said. "but this story happened before the age I was obligated to keep a promise."

The grandson looked at R' Chaim and was dumbfounded "Does that mean Zaidy did this before he was 12 years old?" he exclaimed. R' Chaim nodded with a wink. His grandson got the point!

נמשל: The virtues of honesty and integrity are not just descriptors of individual persons' characters. Rather, they are social values, which ideally should define the essence of human communities and entire societies. From a Jewish perspective, "honesty" and "integrity" cannot be restricted to

individual paragons of virtue, saints and holy men, but must

become universal cultural norms. This is why the laws of vows, unlike all the other laws of the Torah, are explicitly given to "Roshei HaMatos" the chieftains of the tribes. It is to emphasize that the sanctity of speech is not just a goal for a few spiritually gifted individuals. It must be enunciated as one of the essential mores of the entire tribe.

ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם ... (לג-ב)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTIMAN - RAMAT SHLOMO As Sefer Bamidbar draws to a close, the Torah lists the forty-two encampments where the Jewish people rested on their ultimate journey into the Holy Land. In fact, writes the Ohr Hachayim Hakadosh zt", not only was it listed in the Torah, even Moshe Rabbeinu kept a personal list of their travels in his own "פעקס" - his own private diary of sorts. Thus, the posuk states: "Moshe wrote their goings forth (מוצאיהם) of their travels (למסעיהם)." He wrote it down in his own diary.

What is unusual, though, is that the very same posuk concludes with different words: "And these are the travels of their goings forth." At the end of the posuk, the word "מטעיהם" comes before the word". Why are these words switched around and what are we to learn from this?

R' Pinchos Hoffman *shlita*, gives a wonderful analysis based on the words of the **Chid'a** (Chomas Enoch), who quotes in the name of Chacham Vidal Tzorfati zt" that the word "אלה" (42) is a reference to the forty-two encampments in the desert. However, as we know, when Aharon Hakohen passed away and the Clouds of Glory protecting Bnei Yisroel were withdrawn, the Jews panicked and ran backwards, tracing their steps a full eight encampments back. They finally halted at a place called "מוסרה" and from there, they proceeded forward again (רש"י כר-יח). As a result, there were not just forty-two stops along the way; there were actually fifty stops in total. The word "אלה" teaches us that only the forty-two "goings forth" - "מסעיהם" - were deemed worthy of being considered "travels" - מסעיהם".

When Moshe Rabbeinu transcribed the travels in his own diary, he listed the total amount of times the people traveled - fifty in all. He wrote down all their "**מוצאיהם** למסעיהם". However, Hashem insisted "ואלה מסעיהם למוצאיהם - only those 42 encampments in which the people went forward, not backwards, are worthy of being mentioned in the Torah.